

MERVE EMRE
VILKEN
TYP
ÄR DU?

**VARFÖR DU INTE KAN LITA PÅ
PERSONLIGHETSTESTER**

fri tanke

INLEDNINGEN – Att tala tyspråket	8
DEL 1	
KAPITEL 1 – Ett kosmiskt laboratorium för barnuppfostran	22
KAPITEL 2 – Kvinnoarbete	40
KAPITEL 3 – Möt dig själv	54
KAPITEL 4 – En obruten kedja av lyckade gester	72
KAPITEL 5 – Glada amatörer	90
DEL 2	
KAPITEL 6 – Vetenskapen om människan	106
KAPITEL 7 – Personligheten är politisk	122
KAPITEL 8 – Flock och ledare	138
KAPITEL 9 – En perfekt spion	158
KAPITEL 10 – Folkets kapitalism	176
KAPITEL 11 – Test som sällskapslek	194
KAPITEL 12 – Den där hemska kvinnan	216
DEL 3	
KAPITEL 13 – Livet och dödens synkronicitet	240
KAPITEL 14 – En på miljonen	258
SAMMANFATTNING – Helhjärtat troende	274
Författarens tack	282
Kommentar angående källor	286
Källförteckning	290
Register	304

INLEDNING

**ATT TALA
TYPSPRÅKET**

ATT UNDERSÖKA HISTORIEN bakom Myers-Briggs-diagrammet, den mest populära personlighetsutvärderingen i världen, är att flirta med en slags lågintensiv paranoia. Filer försvinner. Inspelningar raderas. Folk börjar övervaka en.

Jag var gravid i sjunde månaden när jag hösten 2015 bläddrade igenom arkiven vid Educational Testing Service (ETS) i Princeton, New Jersey. Många är bekanta med ETS som producent av SAT-proven, men de var också den första utgivaren av Myers-Briggs Type Indicator. ETS var dessutom den första institutionen som under 1960-talet försökte fastställa dess vetenskapliga validitet. Några månader tidigare hade jag skrivit en kontroversiell artikel om ursprunget till Myers-Briggs och det verkade som om mitt rykte föregått mig. Inför mitt besök hade personalen tagit bort en mapp som innehöll brev från ETS personal till Isabel Briggs Myers, skaparen av typindikatorn. När jag bad om att få titta på dessa brev följde ett lågmält samtal och en kort konsultation med en jurist. Arkivarien upplyste mig sedan om att han inte tänkte lämna ut breven till mig, på grund av den ”känsliga information” som de innehöll. Senare samma dag postade en ung manlig anställd följande inlägg på Twitter: ”I dag ingår det i mitt jobb att spionera på en gravid kvinna.” Jag skulle senare få veta att han hade fått uppgiften att övervaka mig under mitt besök. Han framstod som en ambivalent spion, eller så var han bara inkompetent. Han fortsatte med att lägga upp en länk till artikeln jag hade skrivit. I det följande inlägget hade han dessutom taggat mig: ”Utmärkt artikel skriven av damen som jag var tvungen att spionera på den här morgonen.”

Den här typen av händelser har varit mer regel än undantag under min resa genom personlighetstesternas värld. Jag har stött på hemligheter och lögner. Jag har utsatts för en uppsjö av olika strategier för att få byråkratins kvarnar att mala extra långsamt. Vissa har varit mer uppenbara än andra. Det började tidigt under 2013 – i det ögonblick när jag påbörjade min research om Isabel Myers Briggs. Väldigt lite var känt om hennes liv. Hon föddes 1897, dog 1980. Med hjälp av sin mor, Katharine Cook Briggs, skapade hon någonstans däremellan typindikatorn. Efter Isabels död hade hennes son donerat hennes personliga papper till University of Florida. Universitetet låg fem minuter från CAPT, ett icke vinstdrivande forskningscenter som Isabel varit med och grundat strax innan hon dog. Nu tjänade det som beskyddare av indikatorns affärshemligheter och skaparens arv. Trots att hennes papper tekniskt sett tillhörde universitetet – och därför borde ha varit tillgängliga för allmänheten – krävdes det tillstånd från CAPT för att jag skulle få tillgång till dem. Jag ansökte hos CAPT för att få tillåtelse och två gånger försäkrades jag av universitetets bibliotekarie, en mild och undfallande man, att jag aldrig skulle få något tillstånd. ”Personalen är väldigt mån om att skydda Isabels image”, varnade han mig. Tidigare hade de gjort vad som krävts för att hålla borta sådana som mig. Varför hennes image behövde skyddas hade jag vid det här laget ännu ingen aning om.

Efter nio månaders väntan på besked om min ansökningsstatus, ombads jag av CAPT att bevisa min hängivenhet till Myers-Briggs genom att genomgå ett ”omskolningsprogram”: en fyradagars ackrediteringsutbildning i United Jewish Federation-byggnaden på East 59th Street på Manhattan. Utbildningen leddes av en självsäker, moderiktigt klädd kvinna i 50-årsåldern vid namn Patricia. Bland de övriga 25 deltagarna fanns Fortune 500-chefer från USA, Storbritannien, Sydafrika och Kina, studievägledare, dejtingcoacher, en administratör från Försvarsdepartementet, en astrolog och en pensionerad präst. Patricia lovade att lära oss ”att tala typspråket flytande”. Det var så hon formulerade sig, som om att tala typspråket snart skulle bli den mest naturliga sak i världen. ”Det här är bara början”, sa hon när hon första gången steg in i rummet. ”Tänk på det här som en språkkurs.”

Bland de personer och de instruktioner som jag la märke till under min utbildning var det en sak som utan tvekan stod ut mest: Patricias insisterande på att ens förmåga att ”tala typspråket flytande” var beroende av att man noga valde sina ord när man beskrev MBTI för de oinvigda. Den första regeln för typspråket, sa Patricia, var att man behövde memo-

rera typernas historia. Någon gång under 1940-talet skapade Katharine Cook Briggs och hennes dotter Isabel Briggs Myers ett omfattande och ingående frågeformulär som bedömde människors personligheter utifrån fyra dimensioner av vanligt mänskligt beteende: extroversion (E) introversion (I); sinnesförnimmelse (S) och intuition (N); tanke (T) känsla (F) bedömning (J), och perception (P). Kategorierna var enkla att förstå och universellt möjliga att relatera till. ”Föredrar du att fokusera på den yttre världen eller på din egen inre värld? Detta kallas Extroversion (E) eller Introversion (I)”, förklarade den första bilden hon visade oss. Hon klickade sig vidare till nästa bild. ”Föredrar du att fokusera på grundläggande information som du tar in eller föredrar du att tolka och lägga till innebörd? Detta kallas Sinnesförnimmelse (S) eller Intuition (N).” Den tredje: ”När du fattar beslut, föredrar du att först titta på logik och beständighet eller att först titta på människor och speciella omständigheter? Detta kallas Tänkande (T) eller Känsla (F).” Och den sista: ”När du hanterar den yttre världen, föredrar du att fatta beslut eller föredrar du att vara öppen för ny information och alternativ? Detta kallas Bedömning (J) eller Perception (P).”

Ens svar på frågeformulärets 93 frågor skulle sedan bestämma ens personlighet. En av de 16 möjliga kombinationerna av fyra bokstäver avslöjade ens sanna jag – ens jag i bara strumplästen, som Isabel gärna uttryckte det. Vi fick veta att både deras frågeformulär och deras personlighetskategorier (E/I, S/N, T/F, J/P) baserades på arbeten av Carl Gustav Jung, en av 1900-talets mest inflytelserika personlighetspsykologer, som 1921 hade givit ut boken *Psychological Types*. Det var inte nödvändigt för oss att veta någonting om Jung utöver hans namn. ”Jung är ett mycket respekterat namn, ett stort namn”, sa Patricia till oss. ”Även om du inte vet vem han är, känn till hans namn. Hans namn ger testet validitet.”

Den andra regeln för typspråket var att man inte under några som helst omständigheter fick hänvisa till typindikatorn som ett ”test”. Det var ett ”självrapporteringsverktyg” eller en ”indikator”, förklarade Patricia. ”Folk använder ordet ”test” hela tiden, men det du egentligen använder är en indikator. Den indikerar din personlighet baserat på vad du svarar på testet.” Trots att hennes uttalande lät en aning tautologiskt, försäkrade Patricia oss om att så var inte fallet. Till skillnad från standardiserade test av SAT:s typ, som låter testtagaren välja mellan svar som antingen är rätt eller fel, har typindikatorn inga svar som är rätt eller fel – endast två preferenser som ställs mot varandra. ”När du läser för nöjes skull, föredrar du (a) udda eller originella sätt att säga saker eller (b) för-

fattare som säger exakt vad de menar?”, ”Om du var lärare, skulle du helst undervisa i (a) faktakurser eller (b) kurser som involverar teorier?”. Och till skillnad från ett standardiserat test, där ett högre resultat alltid är mer eftersträfvansvärt än ett lägre, finns det inga bättre eller sämre typer. Som reaktion på den långa och straffande amerikanska traditionen med psykologiska tester som hade utvecklats för att separera uppenbart normala människor från neurotiska, psykotiska och sociopatiska personer, så var alla 16 typerna jämlika. De hade alla sina styrkor och svagheter och sin egen speciella plats i världen.

Den sista regeln för typspråket var enligt min åsikt den viktigaste och den mest oroväckande: man måste uppfatta personlighet som något medfött, något som är fastställt vid födseln och oföränderligt, som blå ögon eller vänsterhänthet. ”Du måste tro på att typ aldrig förändras”, kommanderade Patricia och bad oss att upprepa efter henne: ”Typ förändras aldrig! Typ förändras aldrig!” ”Vi kommer inpränta detta i era hjärnor”, lovade hon. ”Teorin bakom indikatorn stödjer det faktum att man föds med en preferens sammanfattad av fyra bokstäver. Om du hör någon säga ’min typ har förändrats’, har de fel.” Hennes insisterande på ett unikt och essentiellt jag – ett jag vars lynne och mysterier utkristalliserade sig i fyra enkla bokstäver – framstod som omöjligt bakåtsträvande bland de peppande löftena jag dagligen mötte i populärkulturen. Där utlovades förvandling genom diet, träning, resor, terapi och meditation. Det framstod som en oemotståndligt lockande saga. Det fanns en slags narcissistisk skönhet hos idén, en viss strålgång kring försäkringen att vi genom att lära oss att tala typ kunde lära oss att komprimera stråken i våra röriga, komplicerade liv till en sammanhängande livshistoria. Vi fick genom typspråket en berättelse som gjorde det möjligt att uttrycka inför oss själva och inför andra inte bara vilka vi var, utan vilka vi hade varit hela tiden. Det som typerna erbjöd var en vision om individuell identitet i sin mest överskridande och transparenta form. ”Vem är du?” frågade typindikatorn. ”Jag är en tydlig ENTJ:are”, svarade Patricia. ”Jag är en ISFP:are”, viskade kvinnan intill mig. Vilket annat språk erbjöd en sådan tydlighet? Och vem skulle inte vilja tro på det?

Det var slutet på dag ett. Resten av veckan var hektisk, fullproppad med kurser och tester, gruppövningar och spel. Det hela avslutades med en säljpitch levererad av två chefer som flugit till New York från Sunnyvale, Kalifornien. Sunnyvale var hemvist för Consulting Psychologists Press (CPP), som gav ut Myers-Briggs typindikator. De uppmuntrade oss att använda vår ackrediteringsstatus till att köpa så många Myers-Briggs

produkter vi hade råd med och att närvara vid så många workshops som våra scheman tillät. Sedan, i någon slags examensceremoni, fick varje deltagare varsitt diplom i fickformat och en pläterad metallpin där orden MBTI-certifierad stod inpräntade.

I slutet av veckan informerade min kontakt på CAPT mig om att de hade bestämt sig för att neka mig tillgång till Isabels arkiv. Beslutet var fattat baserat på min prestation under ackrediteringssessionen. Som svar på min fråga om mer information om deras beslut avslutade han kommunikationen. Hans undvikande beteende fick mig att ställa precis den fråga som jag misstänkte att organisationen helst hade velat undvika: Vad hade de att dölja?

Ganska mycket, visade det sig. Men de mest intressanta hemligheterna med Myers-Briggs Type Indicator är inte de hemligheter som skeptiker till personlighetstest förväntar sig. Det har under en tid varit ett välkänt faktum att typindikatorn inte har några vetenskapliga belägg och att teorin bakom den inte har någon grund i klinisk psykologi. Vi vet att typindikatorn är flaggskeppsprodukten för ett lukrativt globalt företag, vars intresse ligger i den skumma korsvägen mellan industripsykologi och egenvård. Kritiker till typologiskt tänkande har dessutom under en tid väckt brännande åtal mot personlighetsbedömningens ”upplösning av individen” för att citera socialteoretikern Theodor Adorno. Enligt Adorno, liksom enligt många samtida kritiker, utövar typerna ett lömskt trick. De övertygar människor om deras status som välanpassade och extraordinära personer. Samtidigt görs detta genom att mänskligt beteende förminskas till en statisk och förutbestämd uppsättning karaktärsdrag. Dessa drag drar ofta till sig intresset hos mäktiga institutioner som använder personlighetstest för att rationalisera sitt dagliga arbete. Under den senare delen av 1900-talet inkluderade dessa institutioner företag som Standard Oil Company och General Electric, som använde sig av typer för att anställa, sparka och befordra anställda. Elituniversitet som Swarthmore och Bryn Mawr använde sig av typer i sin antagningsprocess, medan kyrkor använde typer för att anställa offentliga tjänstemän. Under typens lag utvecklades etiketteringen av levande människor till en teknik för att utrota individen, för att behandla människor som delar av en social enhet. Ibland var dessa delar utbytbara och ibland var de oumbärliga. Typ var, kort sagt, ett av de mest trubbiga och bäst förklädda av modernitetens verktyg; det var en ulv i fårakläder.

Inget av detta är nytt. Det vi fortfarande inte fått förklarat för oss

är varför så många människor – två miljoner om året, inom nästan alla Fortune 500-företag, amerikanska colleges och universitet, aktivitetslokaler, kyrkor, parresor, armén, marinen och CIA (Central Intelligence Agency) – trots att den kunskapen finns fortsätter att använda sig av MBTI. Varför de dessutom försvarar dess okränkbarhet med en glöd som annars brukar vara reserverad för frågor som rör frågor om djup tro är också fortsatt oklart. ”Myers-Briggs är min religion”, hör man om och om igen på ackrediteringskurserna. ”Den hjälpte mig hitta mig själv.” ”Den förändrade mitt liv.” ”Jag blev aldrig densamma igen.” Det jag gång på gång har bevittnat, och som jag i den här boken försöker förstå, är den orubbliga tron på typernas förmåga att hjälpa oss att förstå vilka vi är. Varför arbetar vi med det vi gör, varför älskar vi dem vi älskar, varför beter vi oss på de uppenbart olika och motsägelsefulla sätt vi gör? Det är en tro som består, oavsett hur skamlöst typerna klassificerar individer. Den består oavsett hur typerna begränsar dessa individer i byråkratiska hierarkier på arbetsplatsen, skolan, kyrkan, staten och till och med i den egna familjen. I hjärtat av detta mysterium finns en uppsättning frågor som är grundläggande för all mänsklig existens: Vad är en personlighet? Varifrån kommer den? Varför är vi så inställda på att kategorisera den? Och där finns förstås den största frågan av dem alla: Vem är jag?

I personlighetspsykologins historia är Katharine Cook Briggs och hennes dotter, Isabel Briggs Myers inte ensamma om att ställa de här frågorna. Men de var bland de första som uppfattade massornas hunger efter enkla, bekräftande svar på problemet med självkänedom. Som stolta fruar, mödrar och hemmafruar utan formell utbildning inom psykologi eller psykiatri trodde de att de kunde skapa ett språk som var befriat från bedömning och illvillighet. Detta språk skulle vara befriat från den kyla och passivitet som enligt dem var utmärkande för attityderna hos professionella kliniker. Deras första objekt var de människor som de älskade mest, deras äkta män och deras egna barn. Deras första arbetsplatser var deras hem. Samtidigt som de visserligen lånade mycket av sitt språk kring typerna från Carl Jung var deras relation till honom förvirrad. Ibland var den präglad av ömsesidig beundran, och ibland var den farlig, nästan sexuell, tvångsmässig. Oavsett vilka hinder eller besvikelser de ställdes inför var de övertygade om att deras amatörmässighet kunde övervinnas med en envis och ibland nästan rasande hängivenhet till det egna projektet. De hade en övertygelse som bestod även när det kostade dem deras vänskapsrelationer, deras äktenskap och deras mentala hälsa. Deras personliga liv var konstant intrasslat med deras uppfinning, så mycket att när det en

gång passerat gränsen från det privata till offentligheten, skulle de till sist hamna i dess skugga, till stor del på samma sätt som "Frankenstein" har kommit att stå för monstret snarare än dess skapare.

Allteftersom jag har pusslat ihop Katharine och Isabels underliga, förhäxande liv har jag uppträckt att i historien om dessa två kvinnor finns ett svar på min fråga varför vi talar om typer med en sådan hängivenhet. Typ, för att låna en fras från den franska filosofen Michel Foucault, är ett jagets moderna teknologi. Det är ett system för personlig utfrågning som är lika mycket avsett för självkänedom som egenvård. Att lära sig sin typ är att lära sig ett sätt att detaljerat tala och tänka om vem du är. Det är en diskurs för självförståelse där ord som "extrovert" och "introvert", "tänkare" och "kännare" skapar ett gemensamt språk för reflektion och acceptans av både dig själv – ditt sanna jag – och andra. Detta språk talas med vördnad bland främlingar och vänner, inom familjer och på arbetsplatser, samt vid ackrediteringsprogrammet jag närvarade vid i New York. Det dyker upp överallt i populärkulturen: i självhjälpböcker och frågeformulär på internet, i romaner och tv-program, på dejttingsajter där användarna specificerar att de letar efter "romantiska ENFJ-personer", eller "rationella INTP-personer". Det lyckas balansera den renodlade, banbrytande individualitetens utmaningar med tryggheten i att tillhöra en social klass – en klan med människor som talar ett gemensamt språk när det kommer till personlighet, som genast är möjlig att känna igen genom yttrandet av förkortningen på fyra bokstäver.

Som en jagets teknologi omintetgör typspråket inte bara individen. Det befriar henne. Beväpnad med en kraftfull vokabulär om självmedvetenhet som är lösgjord från konventionens och tröghetens bojar börjar hon förstå sig själv – sin personlighet – som härskare och domare över sitt eget öde. Ur den aspekten är typ bara den senaste upprepningen av en mänsklig maxim lika gammal som orden som fanns inhuggna i stenen vid Apollos tempel i Delphi (γνώθι σεαυτόν – känn dig själv), St. Augustinus bekännelse (Återvänd till dig själv, sanningen finns i människans inre), Shakespeares epigram (Var ärlig mot dig själv), och Hegels filosofiska meditationer (Självisikt är sanningens källa). Ändå är den häpnadsväckande omfattning till vilken typer har nästlat sig in i allmänhetens föreställningsvärld utan motstycke. Typ är en miljardindustri som sträcker sig över 26 länder och mer än två dussin språk, från afrikaans till kantonesiska. Oavsett om man träffar på den bland Melbournes präster, fabriksarbetare i Tokyo eller psykoanalytiker i Buenos Aires, är hävdandet av dess betydelse konstant: man kan bara uppnå herravälde över sig själv genom äkta

självkännedom. Att lära sig typspråket flytande är att lära sig att använda denna kunskap som en metod för att kontempera självet. Det är ett sätt att blicka inåt, något som många människor tidigare vände sig till religiösa institutioner och religiösa auktoriteter för att göra.

Om idén om herravälde över sig själv genom självkännedom har utgjort grundbulten i västerländsk filosofi, från de gamla grekerna till Foucault, så är den ingenstans mer uppenbar än i Katharine och Isabels livsberättelser. Dessa två kvinnor skapade sin egen tillvaro och kämpade för att leva meningsfulla, kreativa och självständiga liv mitt under 1900-talets mest omvälvande år. Det faktum att de var fruar, mödrar och hårt arbetande konstnärer – och det faktum att många stolta ”typskådare” som jag har stött på under arbetet med denna bok också är det – är ingen slump. För män, särskilt de som var samtida med Katharine och Isabel, var vägen till självkännedom belagd med fördelar. De hade tillgång till utbildning och arbete och var befriade från det betungande ansvaret för hushållsarbete och barnskötsel. Dessutom existerade männen i en allmänt socialt och politiskt tillåtande atmosfär. För kvinnor som ofta uppmanades att sätta andras behov framför sina egna fick kontemplation över jaget och de egna önskningarna ofta ta mer förstulna eller hemliga vägar. Katharine, vars livsverk sträckte sig över den första halvan av 1900-talet, drogs till typernas mystiska krafter: sättet på vilket de kunde ge henne tillgång till sin egen själ och till sina barns själar. De kunde ta dessa själar närmare Gud och den man hon såg som Guds representant på jorden, Carl Jung. Isabel, en författare som efter andra världskriget axlade sin mors mantel, drogs snarare till typernas moderniserande möjligheter: det sätt på vilket de verkade erbjuda ett fullständigt rationellt men samtidigt inspirerande system för att hantera människor från alla samhällets domäner, från hennes blygsamma hushåll på fyra personer till hela den amerikanska arbetsmarknaden. Genom typernas historia skapar sammanstrålningen mellan det mystiska och det moderna, liksom den mellan det andliga och det sekulära, en illusorisk bild av det som Jung kallade ”en mer perfekt typ av människa”: en människa vars kunskap om sig själv direkt tjänar syftena hos samhället och dess institutioner.

I jakten på den mer perfekta typen av människa överskrider personlighetstestens historia Katharine och Isabel på flera fascinerande, oförutsägbara och störande sätt. Den krockar med 1900-talets mest berömda personlighetsteoretiker och praktiker: Henry Murray, chef på Harvard Psychological Clinic; Edward Northup Hay, en av de första personlighetskonsulterna i USA, Donald MacKinnon, militärpsykolog

och grundare av the Institute of Personality Assessment and Research (IPAR); och Henry Chauncey, grundare och högste chef på Educational Testing Service (ETS). Den snuddar vid andra glömda kvinnor i psykologins historia, som också såg personlighetstest som en väg till personlig styrka. Den befäster en särskild typ av kapitalistisk kultur som koloniserar människors psykologiska levebröd genom att få dem att arbeta mer och arbeta hårdare, genom att ”ägna sig åt de saker som är rätt för dem”, som Isabel gärna uttryckte det. Denna kultur förstärker många falska och farliga idéer om ras, kön, klass och social fulländning. Det är idéer som har motiverat och som fortsätter att motivera former av bias och diskriminering.

Under andra världskriget lämnar typindikatorn östkustens styrelserum och tar sig vidare till nya sammanhang på västkusten. Innan dess hade den gjort en resa från Katharines och Isabels hem till de moderna institutionerna. Det är den resan den här boken handlar om. Det är hos militären, företagen, universiteten och sjukhusen som typerna fångar publikens intresse innan de exploderar i det allmänna medvetandet under 1980- och 1990-talen. Det är då förkortningen MBTI helt och hållet lösgör sig från sitt ursprung som Katharine och Isabels idé, och får en omfattande, kultlik följarskara. Den här boken är mer än bara en biografi, och mer än bara en filosofisk undersökning. Den här boken förmedlar berättelsen om hur två kvinnors anmärkningsvärda och outforskade liv föregick typindikatorns resa mot att bli ett masskulturellt fenomen. Genom att fläta samman typernas privata och offentliga historia kan vi förstå varför, och i vilka former, personlighetsanalys förekommer i dag.

Jag ska erkänna att jag när jag skrev den här boken ofta ville att den skulle bli en historia om en feministisk triumf. Precis efter att min son föddes började min första principiella skepticism gentemot typer och dess sammanslutningar mjukna. Till en början erfor jag detta genom en växande sympati för mina historiska föremål, Katharine och Isabel. De var trots allt fruar och mödrar som längtade efter att förvandla sitt dagliga hushållsarbete till möjligheter för kreativt självförverkligande. De ville göra om hemmet till en institution inte helt olik en psykiatrikers kontor eller en forskares laboratorium, där deras arbete kunde tas på allvar. Just i den stunden förstod jag deras impuls. Jag förstår den fortfarande. Sedan var det människorna jag talade med – mest kvinnor, men även några män – som utan omskrivningar förklarade för mig att typerna

räddat deras liv. De hade räddat dem från meningslösa jobb och olyckliga äktenskap. De hade hjälpt dem förstå sina föräldrar och sina barn. Det hade givit dem modet att acceptera vilka de var och vad de ville få ut av det liv som låg framför dem, fullt av möjligheter. Nästan alla erkände att den frihet de kände var massproducerad, men att de fortfarande kände av den, djupt och ärligt. Jag ville göra alla dessa erfarenheter av individuell omvandling rättvisa, även om det var svårt för mig att separera dem från de tveksamma och ofta exploaterande historier som jag fann under arbetets gång. Jag ville berätta alla sidor av historien, vara kritisk men rättvis, och framför allt likgiltig. Jag ville inte bli påverkad.

Men med tiden förvandlades min önskan att göra mina föremål rättvisa till något mer intimt och mera viktigt. Jag såg min son växa och skratta sina olika skratt. Jag såg honom leka. Jag såg hur han började uttrycka större begär efter vissa saker – en leksak, en bok, ett rum i huset – än efter andra. Jag såg hur dessa begär förvandlades till krav, och hur dessa krav intensifierades och härdades till preferenser. Kort sagt, jag såg hur hans personlighet utvecklades. Eller så framträdde den bara. Jag kunde se skillnaden. Och allteftersom jag såg detta, insåg jag att orden som upprepades i min hjärna var de ord jag hade svurit att hålla på avstånd under tiden som jag avslutade den här boken. Det var samma ord som hade fånglat mina historiska huvudpersoner för nästan 100 år sedan och som fortfarande hängde kvar. ”Han är en sådan extrovert”, observerade jag en dag inför ingen alls, och jag ville inte kontrollera mig själv. Jag ville inte ta tillbaka orden, även om jag inte trodde på vad jag just hade sagt – åtminstone inte helt.

När jag avslöjade min tabbe för min man, påpekade han att jag när jag påbörjade min undersökning av indikatorn begick den dödssynd som jag tillskrivit Katharines och Isabels typsystem: Jag hade utgått från att alla som konfronterades med indikatorn var antingen skeptiker eller blint troende, och att deras typ aldrig förändrades. Men människor är mer mångfacetterade än så. Ibland talar vi typernas språk för att bekräfta vår förståelse av oss själva och de människor vi älskar, och ibland vill vi desperat skydda vår individualitet från typernas sluga intrång, och i stället hålla fast vid de distinkta och okuvliga karaktärsdrag som gör oss till de vi är. Både när jag påbörjade och när jag avslutade den här boken skedde det stora förändringar i mitt liv – min andra son kommer att födas vilken dag som helst nu. Det fanns stunder när jag i strid med mina tidigare bedömningar – och med en vilja till tro som jag aldrig trodde var möjlig – upptäckte att jag tänkte och uttalade orden som mina föremål